

Koning Sarcasticus

Koning Sarcasticus

En andere verhalen

Henrick W. Vos

Mijn bijzondere dank gaat uit naar Lili Anne Swinkels. Haar opbouwende kritiek over mijn schrijfsels heeft mij erg geïnspireerd.

Inhoud:

La mia amata Toscana	7
Geen Yang zonder Yin	22
Vijfenvijftig	26
Een dag om nooit te vergeten	29
Monoloog	35
Winnie	39
Een kwestie van keuzes maken	44
Een charmante schoonzoon	49
De lange weg naar Hanksville	82
Koning Sarcasticus	94
Dieper	107
Rode kater	137
VIP in Las Vegas	142
Equinox	146
Een kerstverhaal	153
Suzanne	177
All You Need is Love	181

Schrijver: Henrick W. Vos
Redacteur: Janneke van Bommel
Coverontwerp: Vulpes-Artem
Tekening: Rolf Raven
ISBN: 9789464928860
© Henrick W. Vos
2024 (*herziene uitgave*)

Alle personages in dit boek zijn fictief en elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, berust op louter toeval.

1. La mia amata Toscana

Hoewel het zeer tegen de gewoonte van Italianen is om cappuccino op een ander tijdstip te drinken dan in de vroege ochtend, overtraden wij die ongeschreven Italiaanse regel daar het drie uur in de middag was en we deden dat met een stoïcijns gezicht.

‘Quattro cappuccini per favore,’ beantwoordde ik de vraag van de ober, die spoedig aangesneld kwam, toen wij zwaar belaarsd en met de zojuist uitgetrokken handschoenen in één hand de taveerne betraden.

Kordaat waren Ron en ik, op de voet gevolgd door Ted en Wim, het gewelfde restaurant doorgelopen naar het terras dat erachter lag, alsof wij L’Osteria Del Pinzagrilli kenden als onze broekzak. Dat was ook zo. We hadden ons laten neervlijen rond het laatste tafeltje van waaruit we uitzicht hadden over Cecina in de verte en daar voorbij de Tyrreense zee. Rechts van ons konden we in de diepte een stuk van het parkeerplaatsje zien waar we onze motoren hadden geparkeerd. Guardistallo was een klein dorpje dat al eeuwen bestond op de top van een bergje. De straatjes waren niet alleen oud, maar ook erg smal, zodat je er met een auto maar net door kon, als de auto niet te breed was. Er was geen plaats voor een terras bij de ingang en er was geen mogelijkheid om voertuigen te parkeren, zelfs geen motoren. De laatste honderd meter hadden we te voet moeten afleggen. Dat was geen probleem, want we konden wel wat beweging gebruiken na onze lange tocht. Ware het niet dat de zwarte beschermende kleding, die wij droegen tijdens de klim,

niet comfortabel was in de Toscaanse zon. Ron haalde een plastic zak uit zijn leren tas en zette die op ons tafeltje. Even was ons aller aandacht op het midden van het tafeltje gericht toen Ron het plastic wat naar beneden stroopte, zodat de drie koffieblikken, die erin zaten, zichtbaar werden.

‘Wat is het hier mooi en rustig’, zei Ted bijna fluisterend alsof hij de sereniteit van de middag niet wilde verstoren.

‘Fantastisch,’ viel Wim hem bij, ‘kijk die vlinders.’ Hij wees naar de vele vlinders die om de boomtoppen fladderden waar wij van bovenaf op keken.

‘Na negen uur ’s avonds sluiten ze de toegangswegen naar het Piazza del Plebiscito af,’ zei Ron, terwijl hij mij aankeek alsof hij een bevestiging zocht.

‘Er komt dan geen enkel voertuig meer in of uit,’ viel ik hem bij, ‘en dan gaat de plaatselijke bevolking de straat op. Als de zon onder is, komt hier het sociale leven op gang.’

De ober serveerde onze cappuccino’s. Even rustten zijn ogen op de drie illy blikken, maar onverstoorbaar drapeerde hij de kopjes eromheen. Op dit tijdstip waren er geen of nauwelijks gasten, wist ik, maar in het hoogseizoen, om een uur of acht, zouden de eerste toeristen zich melden. De Italianen vonden dat nog te vroeg, maar tegen negen uur zou L’Osteria Del Pinzagrilli tot de nok gevuld zijn met gasten. Ik had hier diverse keren gegeten met mijn gezin, meestal buiten op het terras met het weidse uitzicht, maar ook samen met het gezin van Ron. Toen we met z’n achten waren, zaten we binnen in het oude geweldige restaurant met overal gebruikte en versleten gereedschappen aan de muur. Van hieruit kon ik nog net de lange tafel zien waar we gezeten hadden. In de schaduw hingen de twee oude zeisen gekruist tegen het stucwerk. Eigenlijk kon ik ze niet goed zien, maar ik wist dat ze er hingen, omdat ik er ooit de hele avond tegenaan gekeken had. Na twee kopjes cappuccino en een uurtje later besloten we dat het tijd was voor onze missie.

‘Waar is het?’ vroeg Wim.

‘Een stukje het dorp door’, antwoordde Ron. ‘Een klein kwartiertje lopen. Ik zal aan de ober vragen of we onze jassen en mijn tas hier mogen laten liggen tot we terug zijn.’ Hij stond op om binnen de koffie af te rekenen.

Het begon met Bart omdat deze al snel contact had gemaakt met mijn oudste zoon bij de pianobar. De jeugd hing op deze camping doorgaans rond bij de pizzeria of bij de pianobar. De pizzeria bevond zich op de camping voorbij de sportvelden. Eigenlijk was het veel meer, want naast het restaurant lag een kleine speeltuin en er was een permanent podium waar weleens een bandje speelde of een musical was. Ook was daar iedere avond om zeven uur de animatie voor de kleintjes. In ieder geval was er altijd een behoorlijke drukte, waarbij vooral de jeugd van circa veertien tot ongeveer een jaar of zeventien aanwezig was. Jeugd zoekt jeugd en het was een zeer aangename plaats om leeftijdgenoten te ontmoeten. Dat deden ze dan ook met overgave. De pianobar was aan de andere kant van de camping, voorbij het zwembad. Er was een goed restaurant, een groot terras met zware picknicktafels, de bakker, de krantenkiosk en natuurlijk een permanent podium. Ook hier was altijd volk. Waarom het de pianobar heette, is mij tot op heden een raadsel, want ik heb er nog nooit een piano gezien. Ook heb ik die naam nooit ergens zien staan, maar als de jeugd het over de pianobar had dan wisten wij wat zij bedoelden. Hier had onze zoon voor het eerst contact gekregen met Bart en ze konden het vanaf het begin goed met elkaar vinden. Het werd al spoedig een gewoonte dat Bart onze zoon ophaalde aan het begin van de avond. Het was een aardige jongen en hij wist altijd een leuk gesprek met ons aan te knopen. Daarbij liet hij zich graag in de hangmat van mijn vrouw vallen, daar kon hij het goed in volhouden. Zoals het een goed vader betaamt, liet ik het toe en zoals ik het mijn jongens geleerd heb, dien je goed voor jouw gasten te zorgen. Dus voorzag mijn zoon zijn hangmattende kameraad en zichzelf van een biertje, want mijn koelbox had zelden een zichtbare bodem. Omdat wij met onze caravan aan de

doorgaande weg op de camping stonden, was het voor diverse vrienden en vriendinnen erg handig om net als Bart bij ons samen te komen om van daaruit naar een van de twee hangplekken te slenteren. Ook deze jongelui wisten de weg naar mijn koelbox. Zij hadden het al spoedig over het mirakel dat, hoe goed zij ook hun best deden om de koelbox leeg te zuipen, hij de volgende dag weer tot de nok toe gevuld was met heerlijk gekoeld bier. Ik vond het prima want ik houd wel van dat puberale bravoure, misschien omdat ik erg fijne herinneringen heb aan mijn eigen jeugd. Bovendien had ik een goed zicht op de mensen waarmee mijn jongens omgingen. Je blijft tenslotte ouder nietwaar? Opvoeden doe je tot ze een jaar of dertien zijn en daarna kun je alleen nog een beetje over de schouder meekijken en soms ongemerkt wat bijsturen. Daar hoefde ik in dit geval niet veel moeite voor te doen. Het toeval wilde dat Bart een jonger broertje had dat luisterde naar de naam Simon en die, nog toevalliger, net zo oud was als onze jongste zoon en ook deze twee jongens trokken al snel met elkaar op. Als de jongelui, althans de oudsten van hen, genoeg hadden ingedronken, vertrokken zij naar de pizzeria of naar de pianobar. Een paar keer per avond zag ik de hele bups over ons weggetje zwermen naar de andere hangplek. Het was me aanvankelijk niet duidelijk waarom ze steeds verkasten, maar later begreep ik dat het iets te maken had met het aantal bekende ouders dat zich op dat moment op dezelfde locatie bevond. Ook zag ik dat de meute gaandeweg de avond steeds luidruchtiger werd en steeds minder stabiel op de benen stond, maar ze hadden enorme lol. Omdat Bart en Simon aan hun ouders verteld hadden dat ze 's avonds bij onze caravan tezamen kwamen en omdat zij onze jongens al vaker gezien hadden – zo gaat dat op een camping – waren de vader en moeder van Bart en Simon eens langs gekomen om kennis met ons te maken. Zo leerden wij Ron en Marloes kennen en een aantal jaren stonden wij tegelijkertijd op camping Montescudaio. Vanaf het eerste moment konden wij het goed vinden met dit leuke stel. We hadden gemeenschappelijke interesses en er was altijd voldoende gespreksstof. Van Bart had

ik begrepen dat Marloes graag las. Dat bleek toen hij geïnteresseerd was in het boek van Dan Brown dat ik onder handen had. Hij vroeg waar ik was en hij vertelde dat zijn moeder en hij het uit hadden en dat ze er laaiend enthousiast over waren. Ik heb met Marloes vaak over boeken gesproken. Wat ons nog het meest verbond, was onze gemeenschappelijke liefde voor Italië en voor Toscane in het bijzonder. We konden urenlang praten over de pittoreske plaatsen waar we geweest waren of waar de ander beslist naar toe moest. We dweepten met het liefelijke landschap dat als een geel met groene lappendeken op ons netvlies stond. De heerlijke zon, die op de toppen van olijfbomen en cipressen scheen, de zachte wind die de olijfblaadjes deed ritselen. We hebben een aantal jaren op deze geweldige camping gestaan, want onze jongens hadden het nergens beter naar hun zin.

Wanneer het contact tussen mensen steeds beter is, gaan ze ook minder oppervlakkige dingen delen en zo vertelde Marloes ons op een dag dat hun gezin een zeer zware periode had doorstaan. Ze had klachten gehad waarvoor de huisarts haar had doorgestuurd naar een specialist. Een aantal diepgaande onderzoeken leidden uiteindelijk tot de diagnose borstkanker. De grond leek onder de voeten van het gezin weggeslagen en ze dachten alleen maar aan het slechtste scenario. Vooral Bart was radeloos toen het hem verteld werd, want hij had van kleins af aan een bijzondere band met zijn moeder. Er volgden een aantal operaties, kuren en herstelperiodes waarin het hele gezin door een hel ging, maar uiteindelijk bereikte Marloes de status helemaal schoon. Het viertal was zielsgelukkig en het leven had opnieuw de kleur die het altijd had voor hen. Het was voor ons haast niet voor te stellen dat Marloes zo ziek was geweest, want ze zag er fantastisch uit. Het enige wat aan de zwarte periode deed herinneren, was de borst die ze moest missen. Ze vertelde ons dat ze het gemis van haar borst niet het ergste vond, maar de holte die ontstaan was vlak boven het topje van haar badpak vond ze vreselijk. Het belangrijkste was dat ze de ziekte

overwonnen had en het gezin genoot met volle teugen van het leven. Bovendien had haar arts verteld over de mogelijkheid van een correctieve operatie en daar voelde Marloes veel voor.

Het waren heerlijke vakanties. Overdag maakten we uitstapjes met ons gezin en 's avonds, wanneer de jeugd op stap was, kwamen wij als ouders bij elkaar om te borrelen en om de belevenissen van die dag met elkaar te delen. Ook kregen we de kans om als stel weer eens iets met tweeën te doen, want de zonen waren zo thuis bij allebei de gezinnen dat wij de jongens met een gerust hart op de camping achterlieten. Als er iets is, dan ga je naar Ron en Marloes en vice versa voor Bart en Simon. Op een mooie winterdag belde Marloes ons op, ze woonden niet bepaald bij ons om de hoek: 'Hoi, met Marloes. Ik heb zo'n geweldig nieuws!'

'Hee meisje, hoe gaat het?' vroeg mijn vrouw, zij had de telefoon opgenomen.

'Ik heb jullie toch verteld van de operatie die ik zo graag wil?'

'Ja, weten we nog. Ga je die nu krijgen?'

'Veel beter nog,' antwoordde Marloes, 'ik heb hem al gehad. Het is mooi opgevuld en er is een tepel op getatoeëerd. Natuurlijk is het geen echte tepel en dat kun je goed zien, maar dat boeit me niet. Het belangrijkste is dat de holte weg is en dat ik gewoon een bikini kan dragen. Ik voel me weer helemaal vrouw. Nu ben ik pas echt genezen!'

'Wat fijn Marloes, ik kan wel huilen van blijdschap voor je. Spreken we iets af dat jullie op korte termijn hiernaartoe komen? Of wij naar jullie?' Ze maakten de afspraak.

'Tot gauw. Groetjes aan Ron en de jongens, ook van Henrick. Hij zit naast me en is ook blij!'

Het had wel iets van een film, vier mannen in leren broeken en zware laarzen, wandelend door het ogenschijnlijk uitgestorven bergdorpje Guardistallo waar alleen het geluid van een fluisterend zuchtje wind en dat van diverse soorten insecten te horen was. Het leek wel of we in een creatie van Sergio Leone

terecht waren gekomen. We liepen over de Piazza della Chiesa richting de Via Palestro.

‘Het lijkt of de tijd hier heeft stilgestaan’, verbrak Wim de stilte na een minuut of vijf. ‘Het heeft wel iets.’

‘We zijn zo uit de oude kern’, zei ik. ‘Verderop staan nog wat recentere woningen en dan zijn we aan het einde van de bebouwde kom.’

Drie dagen waren we nu onderweg. Vanuit Nederland waren we naar Stuttgart gereden, waar we een overnachtingsplaats vonden in een hotel dat luisterde naar de naam Austria. We hadden daar een uitstekend ontbijtbuffet gehad, maar de kunststof stoeltjes maakten niet bepaald herinneringen aan Oostenrijk bij mij los. De kamer was prima en we hadden die nacht geslapen als een roosje. Ook al beschouwde ik mijn Moto Guzzi als de Rolls Royce onder de motoren, na ruim vijfhonderd kilometer krijg je een bepaald verdoofd gevoel in je billen en slaat de vermoeidheid onverbiddeijk toe.

‘Ga je romantisch doen?’ lachte Ted met wie ik de kamer deelde bulderend en hij wees op de twee bloemtakken die op ieder bed lagen.

‘Denk het niet,’ grinnikte ik terug, ‘je bent mijn type niet.’ Ik gooide een van de koude blikjes bier naar hem die ik uit een automaat op de gang gehaald had. Hij plukte het behendig uit de lucht.

‘Cheers!’ zei ik en ik plofte neer op een van de bedden.

‘Cheers!’ zei Ted en trok zijn blikje open, waarmee hij een wolkje bier door de kamer sproeide als gevolg van de luchtreis.

De volgende overnachting was in een hotel aan het Comomeer. We hadden gekozen voor de Gotthardpas in plaats van de tunnel en daar hadden we geen spijt van, want het uitzicht was adembenemend en op het hoogtepunt reden we tussen twee grote wallen van sneeuw. Wat een verschil met de aangename warmte toen we die middag aankwamen in ons hotel dat een schitterend uitzicht had over het meer. De dag, die daarop volgde, kwamen we aan op de camping waar wij zulke goede

herinneringen aan hadden. Na het inchecken reden we met zwaar grommende motoren de steile helling op naar de camping.

‘Use first gear only!’ zei een medewerker nog tegen ons met een zwaar Italiaans accent aan de voet van de helling. Ron en ik knikten. We waren ermee bekend dat als je doorschakelde, je stil kwam te staan op de helling en dat er een tractor aan te pas moest komen om je naar boven te trekken. Met een motor en zonder caravan is het wat minder lastig, maar we kozen eieren voor ons geld en we trokken keurig de berg op in zijn één. Op onze pitch aangekomen, overviel Ron en mij een melancholisch gevoel dat alleen maar kon leiden tot een hug. Ik kon de spanning in zijn lijf voelen en ook bij mij gierden herinneringen door mijn hoofd. Ted en Wim zochten verstrooid naar de onderdelen van de twee koepeltentjes, die ze over de grond hadden uitgestrooid. Nadat we de tentjes eindelijk hadden opgezet en wat gemakkelijker kleding hadden aangetrokken gingen we een pizza eten. We hadden mazzel dat de keuken open was, want op de camping was nog niet veel te doen in deze tijd van het jaar.

‘Voorbij die laatste huizen,’ wees Ron, ‘zijn we op de Strada Provinciale dei Tre Comuni. Eerst krijgen we een bocht van honderdtachtig graden naar rechts en een stuk verder maakt de weg een bocht naar links. In die bocht staat een nog levende olijfbom uit zeventienhonderdtwintig. Dat is het doel.’

‘Ik wil een toast uitbrengen op onze jongens’, sprak Ron op luide toon en hij hief zijn grote glas bier. ‘Op onze twee oudste zonen, omdat zij geslaagd zijn voor het vwo-examen en op onze twee Benjamins omdat ze alle twee over zijn.’

‘Op vier geweldige knullen’, vulde ik hem aan.

‘Cheers!’ zei Ron.

‘Cheers!’ beaamden wij.

We zaten met zijn achten op een terras in het dorpje Montescudaio, waar het druk was in het centrum. Naast de plaatselijke bevolking, die ’s avonds de straat op ging, waren er

veel toeristen, omdat het hoogseizoen was. De dorpingen knoopten graag een praatje aan met de toeristen, want de meesten van hen hadden familie met een horeca-etablisement in het dorp en de toeristen brachten geld in het laatje. Wij hielden van de gezelligheid in dit soort kleine dorpjes. Dit was de eerste avond dat we weer bij elkaar waren. Ons gezin was al een week in Italië, maar Ron, Marloes en hun twee zoons waren vandaag gearriveerd. Nog voordat Ron de caravan goed en wel had geïnstalleerd, waren Bart en Simon al op zoek gegaan naar ons en een halfuurtje later volgden hun ouders. Het was een warm weerzien en het duurde niet lang voordat de jongens op zoek gingen naar andere jongelui, die ze nog kenden van het vorige jaar, zodat wij elkaar konden vertellen over de reis. Het was een bijzonder jaar voor ons allen, want onze beider zoons waren geslaagd voor de middelbare school. Onze oudste zoon zou technische natuurkunde gaan studeren en Bart had zich aangemeld voor een studie Nederlands. We spraken af om diezelfde avond met zijn allen uit eten te gaan in het dorpje.

‘Ik ben zo gelukkig’, zei Marloes tegen me toen de jongelui bij elkaar zaten, zodat wij als ouders de kans kregen om ongestoord over ouderdingen te praten, ‘Bart heeft zo goed zijn best gedaan. Het was niet de vraag of hij geslaagd zou zijn, maar eerder met welke cijfers hij zou slagen. Nu kan hij doen waar hij het al jaren over heeft, Nederlands en journalistiek.’

‘Wat zijn we rijk met die knullen’, beaamde ik. ‘Moet je ze daar zien, het zijn al echte mannen en met die twee jongsten komt het ook wel goed. Maar naast hun schoolprestaties zijn het ook alle vier goede jongens. Ondanks hun kattenkwaad hebben ze een prima karakter.’

‘We hebben alle reden om gelukkig te zijn’, voegde ook Ron zich in het gesprek. ‘Wat willen we nog meer in het leven?’

‘Eigenlijk niets meer Ron,’ zei ik mijmerend, ‘we hebben werk, onze gezinnen zijn nog bij elkaar, de jongens doen het goed, we zitten hier met zijn allen op een plek waar we erg graag zijn. Eigenlijk hebben we alles.’ Deze vakantie was de mooiste en de

meest intense die we samen hebben beleefd in Toscane. Waar we in het verleden pas 's avonds samen kwamen om elkaar te vertellen wat we die dag beleefd hadden, gingen we nu regelmatig met zijn viertjes op pad. De jongens waren inmiddels zo oud dat zij zelf hun daginvulling bepaalden en ze hadden niet altijd zin om de hele dag met die 'oude mensen' op pad te gaan. We bezochten Siena om er te wandelen door de oude straatjes om daarna neer te vlijen op een terrasje aan de Piazza del Campo, we bezochten de Duomo van Firenze en we wandelden tussen de torens van San Gimignano dat ook wel het Manhattan van de middeleeuwen wordt genoemd. We waren natuurlijk al vaker op deze plaatsen geweest, maar nu was het om er te zijn, om het te ondergaan en dat deden we graag. Voor één ding maakte de jeugd graag een uitzondering en gingen zij overdag met ons mee. Waar de vrouwen de informatie vandaan haalden, is me nog steeds een raadsel, maar opeens keken ze elkaar aan met een blik alsof de Heilige Geest bij hen was ingedaald:

'Volgens mij...'

'Denk ik ook...'

'Ja hè?'

'Zou het al veertig...?'

'Zeker!'

Vervolgens bezochten wij met onze gezinnen het centrum van Firenze, waar we in tal van kledingzaakjes de mooiste merkkleding voor de jongens kochten met zeer hoge kortingen, want de uitverkoop was in volle gang. Ron en ik waren zeer onder de indruk van onze vrouwen en we staken dat niet onder stoelen of banken. Dat leidde weer tot een bezoek aan een van de gezellige terrassen die Florence rijk is.

Op een dag lagen wij aan het tropisch witte strand van Vada aan de Tyrreense Zee. Het is daar waar ik de visualisatie heb beleefd van het woord geluk in de meest grootste vorm. Het was Marloes, die ik bij zwemgelegenheden alleen had gezien in alles bedekkende badpakken en die zich nu in een bikini over het strand en in de zee bewoog. Soms lag ze op haar handdoek met

de bandjes van haar topje naar beneden zodat haar schouders bruin konden worden. En altijd steunde haar topje op de twee welvingen waar eerst aan één kant een holte had gezeten. Ze had ons al eens verteld dat ze zich weer helemaal vrouw voelde na die laatste operatie, maar nu konden we het zelf zien. Ze straalde een zelfverzekerdheid uit zoals wij die nooit eerder bij haar hadden gezien. Het maakte ons erg gelukkig om te zien hoe compleet zij zich weer voelde. En de heerlijke Toscaanse zon deed er nog een tandje bij en bezorgde ons de mooiste vakantie ooit.

Je hebt van die dagen dat het net niets is. Geen mooie zonnige dag, maar ook geen stortbuien. Geen storm, maar ook niet windstil. Het is zo'n dag, die je niet kunt duiden. Je kunt geen keuze maken of je op de fiets naar kantoor zult gaan of toch liever met de auto. Ik kan nu een jas aantrekken, maar vanmiddag is het er te warm voor. Zo'n dag begint meestal niet soepel. Je blijft te lang liggen of je bent juist te vroeg wakker, er zijn confrontaties in de badkamer en als je voor de auto gekozen hebt, sta je in een file, want iedereen lijkt gekozen te hebben om niet te fietsen. Op je werk krijg je bijna niets af door collega's die aan je bureau staan te mekkeren over onbenullige zaken en je stoort je aan de alleenstaande moeders op kantoor die elkaar vertellen wat ze van de toekomstige nieuwe partner verwachten, terwijl ze thuis nog een paar dwarse, elkaar de hersens inslaande pubers hebben die de vacature weleens zullen promoten. Het was zo'n saaie grijze novemberdag waarop ik blij was dat ik 's avonds weer thuis was, terwijl het buiten net niet niet regende. Zonder geluid viel er net-iets-meer-dan-mist uit de lucht. Ik was dan ook blij dat mijn telefoon ging en dat het Ron was die mij belde.

'Hee, heer Ronaldus', deed ik joviaal toen ik opnam want ik was wel toe aan een opgewekt gesprek. 'Hoe gaat het?'

'Eigenlijk niet zo goed', antwoordde Ron. Ik hoorde aan zijn stem dat hij erg uit zijn doen was.

'Marloes..., het is terug.'

‘Wat is terug?’ vroeg ik, maar ik voelde het, ik wist het.

‘De kanker is terug’, zei Ron. ‘Het is uitgezaaid over zowat haar hele lichaam.’

‘O jee Ron, die arme meid, hoe is ze eronder? Is ze thuis? Of is ze in het ziekenhuis en mag ze bezoek?’ Ik wist niet wat ik allemaal kon vragen.

‘We zijn er alle vier kapot van. Het ging zo goed. Een paar weken terug wilde ze naar haar arts. Ik had haar gevraagd wat er was, maar ze zei alleen dat ze een afspraak met haar arts wilde. Het was niet goed, zei ze nog, ze voelde dingen, die niet klopten. De onderzoeken, die volgden, wezen al snel uit dat het foute boel is.’

‘En nu? Wat gaan ze doen? Behandelen?’

‘Dat is nog niet duidelijk’, zei Ron. ‘Het is nog niet duidelijk of er nog behandeling mogelijk is en...’ Het was vreselijk om zijn stem zo te horen.

‘Kunnen we haar bezoeken?’

‘Sorry Henrick, ze wil niemand zien. Ze is radeloos en ligt de hele dag op bed. Het lijkt alsof in een paar weken alle energie uit haar lijf is verdwenen. Ook haar eigen familie wil ze niet zien, het spijt me.’

Vanaf de parkeerplaats was het een minuut of tien lopen tot aan het theater dat in een winkelstraat lag, waarvan de etalages getuigden van het op komst zijnde kerstfeest. We zagen vanuit de verte diverse mensen het theater van het dorp binnenlopen. Bij binnenkomst stond aan de rechterkant de kist met daaromheen bloemstukken en op het voeteneind van de blankhouten kist een foto. De blauwe ogen in een stralend gezicht keken ons aan alsof ze zeggen wilden dat het maar show was en dat we elkaar zo meteen aan de bar zouden zien. Dit was de vrouw zoals we haar kenden. Zeker de vrouw, zoals zij deze zomer was geweest. Het theater waar de uitvaartdienst werd uitgevoerd, zat bomvol zoals je kunt verwachten wanneer een nog veel te jonge vrouw, die nog midden in het leven stond, komt te overlijden. Drie mannen, keurig in kostuum, zaten er

lamgeslagen bij. Het leek of Bart en Simon nog verward waren van de schok en niet goed wisten waarvoor al die mensen hier waren. Maar het moest wel iets verschrikkelijks zijn. Ron daarentegen zat verslagen tot op het bot in zijn stoel. Hoe het leven nu verder moest was voor hem op dat moment niet voor te stellen.

Na de crematie hadden we een paar keer telefonisch contact gehad met Ron en in maart gaf hij gevolg aan onze uitnodiging om ons te bezoeken. Hoewel we het over Marloes hadden en over de kille winter zonder zijn vrouw zag Ron er toch weer wat krachtiger uit dan tijdens de uitvaart.

‘Waar ik eigenlijk voor kom,’ zei hij na een poosje en enkele koppen koffie verder, ‘jullie weten dat wij stapel zijn op Toscane. Dat zijn jullie zelf ook...’

‘Marloes en ik gingen vaak wandelen in Guardistallo. Soms reden we er zomaar heen, maar ook als we een uitstapje hadden gemaakt, reden we nog even de berg op om iets te drinken op de Piazza del Plebiscito. Daarna liepen we steevast door het dorpje en verder om te genieten van het uitzicht. Je hebt daar een schitterend beeld op de omgeving. Als je een stukje doorloopt, staat er in een bocht een heel oude olijfboom, die nog steeds leeft en vruchten geeft. Die boom zou van zeventienhonderdtwintig zijn. Dit was ons plekje waar we steeds naar terugkeerden. We hielden van die prachtige plaats. Op een keer stonden we daar gearmd te kijken naar de zakkende zon, die over het schitterende landschap scheen toen Marloes tegen me zei: ‘Als ik ooit kom te overlijden, wil ik hier uitgestrooid worden. Bij deze olijfboom, over de helling van ons favoriete dorpje.’ Ron hield even stil om zijn woorden bij ons te laten indalen.

‘Henrick, ik wil je iets vragen. Jij rijdt ook motor als hobby, net als ik. Als de as van Marloes wordt vrijgegeven, wil ik die in de laatste week van juni uitstrooien in Guardistallo, zoals zij graag gewild had. Ik wil daar op de motor naartoe en ik zou het fijn vinden als jij met me meegaat.’